

kommen til den samme Anstuelſe, ſom her er fremkommen i de to af det ærede Udvalg citerede Høieſteretsdomme. Jeg havde grundet Anledning til at tage denne Sag under Overveieſe, da der allerede iflor Sommer indkom til Juſtitsminiſteriet en Sag fra en Birkeret, ſom var indſtævnet umiddelbart til Høieſteret, og der opſtod da to Spørgſmaal om Grundlovens Anvendelſe. Sagen var nemlig indſtævnet til Høieſteret af Lehnſbeſidderen ſom Amtmand. I ſaa Henſeende troede Juſtitsminiſteriet, at Indſtævningen efter Grundlovens Beſtemmelſe i § 97 ikke kunde gaae igjennem Lehnſbeſidderen, men at den maatte gaae igjennem Amtmanden. Hvad derimod det andet Punkt angik, om Dommen ſkulde appelleres umiddelbart til Høieſteret eller til Overretterne, kom Juſtitsminiſteriet ved de Forhandlinger, ſom dengang fandt Sted til det ſamme Reſultat ſom Høieſteret. Denne Mening begrundede jeg derpaa, at den Ret, ſom omtales i Grevernes og Friherrernes Privilegier, og er tillagt Grevernes og Friherrernes Birkeretter, nemlig at deres Birkedommeres Domme ſkulle appelleres umiddelbart til Høieſteret, fremtræder vel i diſe Privilegier ſom en den høieſte Adeld tillagt Ret, men det er ogſaa kun i diſe Privilegier fra 1671, at denne Ret fremtræder ſaaledes. Den er derimod i Landslovens 1—6—11 indført ſom en ſæregen Inſtantsfølge, en ſaadan Inſtantsfølge, ſom ogſaa finder Sted i andre Tilfælde; jeg ſkal til Exempel nævne Lovens 1—6—7, hvor det er beſtemt, at Comiſſariers Domme ſkulle indankes umiddelbart til Høieſteret. Noget ganſke Andet er det, hvor Adelen er tillagt færliche Privilegier med Henſyn til Indſtævningen; dette er f. Ex. ſteet i Lovens 1—2—11 og 12, hvor det er en perſonlig Ret, ſom Adelen har erholdt, deels den ringere Adeld, i Livs- og Grefſager, at ſøges umiddelbart for Høieſteret, deels for Grever og Friherrer altid at ſkulle ſøges for Høieſteret. Med Henſyn til Inſtantsfølgen for Birkeretsdommene. blev det ogſaa ved Lovens ſenere beſtemt paa ſamme Maade for de kongelige Birkeretter, idet det nemlig ved Førdn. af 10de April 1750 blev beſtemt, at alle Birkeretsdomme, ſaaavel i de kongelige Rytterdiſtricter, ſom i Grevernes og Friherrernes Birker i Danmark,

herefter ſkulde indſtævnes lige til Høieſteret. Det er alſaa en ſæregen beſtemt Inſtantsfølge, ſom vel er knyttet til Lehnene, men ſom derfor ikke udelukkende berører Greverne og Friherrerne, men tværtimod har en væſentlig Indflydelse for mange af Landets Underſaatter, nemlig for alle dem, ſom føre Sager ved diſe Birker. De have efter denne ſæregne Inſtantsfølge ſtaaet under ſæregne Forhold; de have kunnet appellere Sager til Høieſteret, ſom havde en Vardi, der var betydeligt mindre, end den, ſom ellers er ſumma appellabilis for Høieſteret; de have været berettigede til, uden Henſyn til deres Stand, at appellere diſe Sager til Høieſteret og at ſaae dem afgjorte i Høieſteret; det er alſaa en ganſke ſæregen Inſtantsfølge, ſom er foreſtrevet, ikke en Adelen ſardeles tillagt Forret. Da ſaaledes en Forandring i Inſtantsfølgen ſynes at maatte indbrages under en Omordning, ſom ifølge Grundlovens § 74 ikke kan ſkee uden ved Lov, har Miniſteriet allerede dengang troet, at man ikke kunde anſee Beſtemmelſen om denne ſæregne Inſtantsfølge ophevet ifølge Grundlovens § 97, og det er, for ſaaledes at motivere den Mening, ſom allerede dengang gjorde ſig gjældende hos Juſtitsminiſteriet, og ſom jo ogſaa nu har viiſt ſig at være gjældende hos Høieſteret, at jeg, uagtet jeg naturligviis ikke kan vide, hvilke Motiver Høieſteret har havt for ſin Dom, dog har troet det nødvendigt, nu allerede paa dette Standpunkt at udtale mig om dette Principſpørgſmaal.

Blad: Den ærede Forſamling vil af Udvalgets Betankning ſee, at jeg er afveget fra mine Medcomiteredes Mening; ſkjøndt det kun er i et enkelt Punkt, og uagtet det er mig ubehageligt, at optræde imod to ſaa dygtige Jurister, maa jeg dog holde faſt ved det til det Yderſte. Her er blot Spørgſmaal om en privat Sag kan indankes til Overretterne fra Politiretterne, naar den er under 10 Rbd.s Vardi, og jeg maa bemærke, at det er forbunden med ſaa mange Ulemper for den Mand, der ikke er idømt Mulcten til 10 Rbd.s Vardi, ſaa man ikke kan tænke ſig, hvilke Følger det kan have i mange Retninger. Det er nemlig ikke alene den Mulct, han bliver idømt, ſom han ſkal betale, uden at kunne ſøge Dommen